

Нз и образътъ на посланничеството е чуденъ: „Какъ-то (говори) ма е проводилъ Отецътъ, и азъ въ проваждамъ;“ което ще рече: какъ-то сынътъ е былъ Апостолъ отъ страната на превѣчнаго Отца, проведенъ на земята, за да извърши великото дѣло на Божіето смотрѣніе, тѣй го нарича Павелъ: „Апостолъ на нашето исповѣданіе;“ и за това е приелъ отъ Отца сичката власть на небето, и на земята: „Еничко ми е предадено отъ Отца моего; даде ми са всяка власть на небето, и на земята:“ [1] тѣй и ученицити сж были Апостоли на възпалщеннаго Сына, и сж имали сичката власть негова; тѣй щото, какъ-то Сынътъ, като Апостолъ Отчій е носилъ на себе си Отческото лице, и за това който приемалъ Сынътъ, приемалъ е Отецътъ: „Който приема мене, приема оногova, който ма е проводилъ;“ тѣй и ученицити, като Апостоли на Сынътъ, сж имали на себе си Сыновнето лице, и за това, който ги приемалъ, приемалъ е сжмѣтъ учитель: „Който приема васъ, мене приема, и който слыша васъ, мене слыша.“ И за това, колкото тайны е чюлъ Сынътъ, проведенъ отъ Отца, сичкыты сж ги надчили ученицити, проводени отъ Сынътъ: „Всѣмъ елика слышахъ ѿ Отца моего, сказахъ вамъ.“ (2) Тѣй щото Апостолъ, и таинникъ на Отецътъ е Сынътъ, а Апостоли, и таинници на Сынътъ сж ученицити, и за това тѣ сж приели двѣтъ оныа преимущества въ словото, и въ дѣлото. Въ слово-то: Колкото словеса изрѣкхътъ, да сж вѣркатъ тыа словеса, като изрѣченны отъ самаго Бога: въ дѣлото; щото направатъ, да сж пази направеното имъ, като да е направено отъ самаго Бога, което ще рече: Какъ-то сѣмъ чловѣкъ е лъжецъ, а само на Бога е свойственно нелъжното, и непогрѣшното, тѣй това нелъжното, и непогрѣшното сж го имали и Апостолити; защото тѣхныты словеса не сж были словеса чловѣчески, нз Божіи; и чрезъ тѣхныты уста, като чрезъ богодѣхновенъ органъ е говорилъ Дѣхъ Святый, който е Дѣхъ на истината: „Не сте вый, които говорите, нз Дѣхътъ, който е въ васъ,“ имъ говори Христосъ. И пакъ, какъ-то нити чловѣкъ, нити Ангелъ, нз само Божіатъ Сынъ има собствено дѣховната власть, и той самъ си държи ключеветы, за да отвара, и затвара двериты на царствіето небесно, тѣй сжщо истата власть, и истыты ключеве сж приели Апостолити отъ Сынътъ, когато имъ е рѣкълъ: „колкото развържите на земята, щѣтъ вѣдѣтъ

[1] Мат. гл. 28, ст. 18. [2] Иоан. гл. 15 15.